

VAMPIRSKA AKADEMIJA

RIŠEL MID

Prevela
Eli Gilić

Laguna

Naslov originala

Richelle Mead
VAMPIRE ACADEMY

Copyright © Richelle Mead 2007

All rights reserved.

Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

Mojim fantastičnim urbanim currama Džeki i Ketlin

WA

PRVO POGLAVLJE

OSETILA SAM NJEN STRAH PRE nego što sam čula krike. Njena noćna mora pulsirala je u meni, otrgavši me iz mog sna koji je imao neke veze s plažom i opasno dobrim frajerom koji me je mazao uljem za sunčanje. U glavu su mi pojurile slike – njene, ne moje: vatra i krv, smrad dima, iskrivljen metal automobila. Ti prizori su me obuzeli, gušeći me, dok me neki zdravorazumski deo mozga nije podsetio da to nije *moj* san.

Probudila sam se. Pramenovi duge, tamne kose zalepili su mi se za čelo.

Lisa se koprčala vrišteći u svom krevetu. Iskočila sam iz svog i brzo prešla nekoliko koraka koliko nas je razdvajalo.

„Liz“, rekla sam i prodrmla je. „Liz, probudi se.“

Njeni krici su utihnuli i pretvorili se u tihi plač. „Andrej“, zakukala je. „O bože.“

Pomogla sam joj da ustane. „Liz, nisi više tamo. Probudi se.“

Nakon nekoliko trenutaka, otvorila je oči i pri slaboj svetlosti prepoznala sam tračak svesti u njima. Njeno mahnjito

disanje se usporilo i naslonila se na mene, stavivši mi glavu na rame. Zagrlila sam je i prešla joj rukom po kosi.

„U redu je“, nežno sam joj rekla. „Sve je u redu.“

„Ponovo onaj san.“

„Da, znam.“

Sedele smo tako nekoliko minuta, u tišini. Kada sam osjetila da se umirila, nagnula sam se prema noćnom stočiću između naših kreveta i uključila lampu. Svetlost je bila slaba, ali više od toga nam i nije bilo potrebno da bismo mogle da vidimo. Privučen svetlom, Oskar, mačak našeg cimera, skočio je na sims otvorenog prozora.

Obišao me je u širokom luku – životinje iz nekog razloga ne vole dampire – skočio na krevet i počeo da trlja glavu o Lisu, tiho predući. Životinje nemaju otpor prema morojima, a Lisu naročito vole. Ona se osmehnula i počeškala ga po vratu. Osetila sam kako se još više opušta.

„Kada smo poslednji put obavile hranjenje?“, pitala sam, gledajući je u lice. Njena svetla koža bila je bleđa nego inače. Imala je tamne podočnjake i delovala je krhko. Bilo nam je prenaporno u školi ove nedelje i nisam mogla da se setim kada sam joj poslednji put dala krv. „Prošlo je... više od dva dana, zar ne? Tri? Zašto nisi ništa rekla?“

Slegnula je ramenima izbegavajući moj pogled. „Bila si zauzeta. Nisam htela...“

„Zajebi to“, odgovorila sam i namestila se u bolji položaj. Nije ni čudo što je izgledala tako slabo. Oskar je, ne želeći me u svojoj blizini, skočio na pod i vratio se prozoru odakle je mogao da gleda s bezbedne udaljenosti. „Hajde. Uradimo to.“

„Rouz...“

„Ma hajde. Biće ti bolje.“

Nakrivila sam glavu i bacila kosu da ogolim vrat. Vide-la sam da okleva, ali pogled na ono što nudi moj vrat bio je prejak. Izraz gladi joj je prešao preko lica i blago je rastvorila usne, otkrivši očnjake koje je uglavnom skrivala živeći među ljudima. Ti očnjaci su čudno odudarali od njenih lepih crta i svetloplave kose, zbog kojih je ličila pre na anđela nego na vampira.

Kada je približila zube mojoj goljoj koži, osjetila sam kako mi srce ubrzano kuca zbog mešavine straha i iščekivanja. Uvek sam mrzela potonji osećaj, ali bila sam bespomoćna pred tom slabošću koje nisam mogla da se otresem.

Zbog brze navale bola, ote mi se uzdah kada joj se očnjaci snažno zariše u moj vrat. Zatim bol uminu pred divnim, zlatnim blaženstvom koje mi je strujalo telom. Bilo je lepše nego kada sam bila pijana ili naduvana. Bolje od seksa – bar sam tako mislila budući da seks nisam nikada probala. Poput prekrivača čistog, uglađenog zadovoljstva koje me je obavilo i obećavalo da će biti sve u redu. Osećaj se nastavio. Hemikalije u njenoj pljuvački izazvale su nalet endorfina i izgubila sam pojam o svemu, pojam o tome ko sam.

Onda je nažalost bilo gotovo. Trajalo je manje od minuta.

Odmakla se od mene i dlanom obrisala usne dok me je posmatrala. „Jesi li okej?“

„Ja... jesam.“ Legla sam na krevet, omamljena od gubitka krvi. „Samo moram da odspavam. Dobro sam.“

Njene oči, svetlozelene poput žada, bile su zabrinute. Ustala je. „Doneću ti nešto da pojedеш.“

Nemoćna, nisam uspela ništa da izustim u znak protesta, a ona je već izašla. Zujanje od njenog ujeda je oslabilo čim je prestala da mi pije krv, ali deo je još strujao mojim venama i

osetila sam kako mi se usta šire u budalast osmeh. Okrenula sam glavu i ugledala Oskara koji je još sedeo na prozoru.

„Ne znaš šta propuštaš“, rekla sam mu.

Njegova pažnja bila je usmerena na nešto napolju. Savio se kao da se priprema za skok i nakostrešio krzno crno kao ugalj. Počeo je da trza repom.

Osmeh mi je izbledeo i naterala sam sebe da sednem. Sve se okretalo oko mene i sačekala sam da se umiri pre nego što sam pokušala da ustanem. Kada sam uspela, ponovo sam osetila ošamućenost, ali ovog puta nisam mogla da je savladam. Ipak sam se osećala dovoljno dobro da se otetoram do prozora i provirim zajedno s Oskarom. Oprezno me je pogledao, malo se odmakao i ponovo se okrenuo prema onome što mu je zaokupilo pažnju.

Topao vetar – neobično topao za portlandsku jesen – poigrao se mojom kosom kada sam se nagnula napolje. Ulica je bila mračna i uglavnom tiha. Bilo je tri ujutru – jedino vreme kada je internat miran, bar donekle. Kuća u kojoj smo osam meseci ranije iznajmile sobu nalazila se u rezidencijalnoj ulici sa starim, neujednačenim zgradama. Preko puta ulice je svetiljka zatreperila i gotovo se ugasila. Ipak je bilo dovoljno svetlo da razaznam oblike automobila i kuća. U našem dvorištu sam videla obrise drveća i grmlja.

I muškarca koji me je posmatrao.

Iznenadeno sam se trgla. Jedna prilika je stajala pored drveća u dvorištu oko devet metara dalje, odakle je lako mogao da vidi kroz prozor. Bio je dovoljno blizu da bih ga verovatno pogodila da sam ga gađala nečim. A svakako je bio dovoljno blizu da je mogao da vidi šta smo Lisa i ja upravo uradile.

Senke su ga dobro skrivale tako da, uprkos svom oštrom vidu, nisam mogla da razaznam njegove crte, osim visine.

A on je bio visok. Zaista visok. Na tren je stajao tamo, jedva vidljiv, da bi zakoračio unazad i nestao u senkama drveća s druge strane dvorišta. Bila sam prilično sigurna da sam videla kako se još neko pomerio u blizini i pridružio mu se pre nego što ih je mrak obojicu progutao.

Ko god da su bili, Oskaru se nisu svideli. Ako izuzmemo mene, on se uglavnom dobro slagao s većinom ljudi i postajao je uznemiren samo kada neko predstavlja neposrednu opasnost. Onaj tip nije uradio ništa preteće Oskaru, ali mačak je osetio nešto – nešto što ga je uznemirilo.

Nešto slično onome što je uvek osećao prema meni.

Ledeni strah je prostrujio mojim telom i gotovo – ali ne sasvim – potisnuo divno blaženstvo Lisinog ujeda. Odmakla sam se od prozora i navukla farmerke koje sam našla na podu pri čemu umalo nisam pala. Kada sam ih obukla, zgrabila sam svoju i Lisinu jaknu, kao i naše novčanike. Obula sam prve cipele koje sam ugledala i izašla.

Našla sam je u prizemlju kako pretura po frižideru u pretrpanoj kuhinji. Jedan od naših cimera, Džeremi, sedeo je za stolom i držao se za čelo dok je tužno zurio u udžbenik aritmetike. Lisa me je iznenađeno pogledala.

„Ne bi trebalo da budeš na nogama.“

„Moramo da krenemo. Odmah.“

Razrogačila je oči i trenutak kasnije shvatila. „Jesi li... stvarno? Jesi li sigurna?“

Klimnula sam glavom. Ne umem da objasnim zašto sam bila sigurna. Jednostavno jesam.

Džeremi nas je radoznalo posmatrao. „Šta nije u redu?“

Nešto mi je palo na um. „Lisa, uzmi mu ključeve od kola.“

Prelazio je pogledom s jedne na drugu. „Šta vas dve...“

Lisa mu je prišla bez oklevanja. Njen strah je nadirao u mene posredstvom naše psihičke sponse, ali bilo je tu još nečega: potpuna uverenost da ću se postarati za sve i da ćemo biti bezbedne. Kao i uvek, nadala sam se da zaslužujem takvo poverenje.

Široko se osmehnula i zagledala mu se pravo u oči. Džeremi je na trenutak samo zurio u nju, još uvek zbunjen, a onda sam videla kako ga savladava potčinjenost. Oči su mu se zacaklile i pogledao ju je s obožavanjem.

„Moramo da pozajmimo tvoja kola“, nežno je rekla. „Gde su ti ključevi?“

Osmehnulo se a ja sam zadrhtala. Imam veliku odbojnost prema prisili, ali ipak mogu da vidim njeno dejstvo kada je usmerena na nekog drugog. Celog života su me učili da je ne treba koristiti. Džeremi je posegnuo u džep i pružio joj ključeve sa velikim crvenim priveskom.

„Hvala“, rekla je Lisa. „Gde si parkirao?“

„Niz ulicu“, sanjalački je odgovorio. „Na uglu. Kod Brauna.“ Četiri bloka dalje.

„Hvala“, ponovila je, udaljavajući se. „Čim odemo, želim da nastaviš da učiš. Zaboravi da si nas video večeras.“

Poslušno je klimnuo glavom. Imala sam utisak da bi u tom trenutku skočio s litice za nju da je to tražila. Sva ljudska bića su podložna prisili, ali Džeremi je delovao slabiji od većine. Što je sada bilo korisno.

„Hajdemo“, rekla sam joj. „Moramo da krenemo.“

Izašle smo i pošle prema pomenutom uglu. Još sam bila omamljena od ujeda i saplitala sam se. Nisam mogla da se krećem brzo kao što sam htela. Lisa je nekoliko puta morala da me uhvati kako ne bih pala. Sve vreme je zabrinutost iz njene glave nadirala u moju. Davala sam sve od sebe kako ne

bih obraćala pažnju; morala sam da se borim sa sopstvenim strahovima.

„Rouz... šta ćemo da radimo ako nas uhvate?“, prošaputala je.

„Neće“, odlučno sam odgovorila. „Neću im dozvoliti.“

„Ali ako su nas našli...“

„Nalazili su nas i ranije. Ali nas nisu uhvatili. Samo ćemo se odvesti do železničke stanice i produžiti u Los Anđeles. Izgubiće nam trag.“

Rekla sam to iako situacija nije izgledala tako lako. Uvek sam to radila, iako nije bilo ničeg lakog u bežanju od osoba s kojima smo odrasle. To smo radile već dve godine, krile se gde god smo mogle i samo pokušavale da završimo srednju školu. Počela je završna godina i činilo nam se da je bezbedno da živimo u internatu. Bile smo tako blizu slobode.

Nije rekla ništa više i ponovo sam osetila da mi veruje. Tako je oduvek bilo među nama. Ja sam bila ona što dela, što se stara da se stvari dogode – ponekad nepromišljeno. Ona je bila razumnija, ona koja uvek najpre razmisli i sve dobro ispita. Oba stila su korisna, ali u ovom je trenutku nepromišljenost bila broj jedan. Nismo imale vremena za razmišljanje.

Lisa i ja smo najbolje drugarice od vrtića kada nas je vaspitačica smestila da zajedno sedimo na časovima pisanja. Terati petogodišnjake da speluju *Vasilisa Dragomir* i *Rouz Hatavej* bilo je oličenje surovosti, ali mi smo – zapravo ja sam – odgovorila istom merom. Gađala sam je knjigom i nazvala je fašističkim kopiletom. Nisam znala šta te reči znače, ali umela sam da pogodim metu u pokretu.

Lisa i ja smo otada nerazdvojne.

„Jesi li čula?“, odjednom je upitala.

Bilo mi je potrebno nekoliko sekundi da razaznam ono što su njena oštrija čula već registrovala. Koraci. Brzi. Namrštila sam se. Imamo još dva bloka.

„Moraćemo da trčimo“, rekla sam i uhvatila je za ruku.

„Ali ti ne možeš...“

„Trči.“

Bila mi je potrebna i poslednja trunka volje da se ne srušim na trotoar. Moje telo odbijalo je da trči nakon gubitka krvi ili dok još obrađuje uticaj njene pljuvačke. Ali primorala sam mišiće da prestanu da se bune i uhvatila se za Lisu dok su nam koraci odjekivali po betonu. U normalnim okolnostima bih je prestigla bez imalo truda – pogotovo što je bila bosa – ali noćas me je samo ona sprečavala da ne padnem.

Koraci iza nas postajali su glasniji i bliži. Crne zvezde su mi igrale pred očima. Ugledala sam Džeremijevu zelenu *honda* ispred nas. O bože, kad bismo samo uspele da stignemo...

Bile smo udaljene tri metra od automobila kada nam je jedan čovek stao pravo na put. Zaustavile smo se uz vrisak i cimnula sam Lisinu ruku da je povučem unazad. To je *on*, tip koga sam videla kako me gleda preko puta ulice. Bio je stariji od nas, možda oko dvadeset pet godina, i visok kao što sam i pretpostavila, verovatno metar i devedeset pet ili devedeset osam. I pod drugim okolnostima – recimo, da nam nije preprečio očajnički pokušaj bekstva – pomislila bih da je opako dobar frajer. Smeđa kosa do ramena vezana u kratak konjski rep. Tamnosmeđe oči. Dugački smeđi kaput – mislim da je zapravo bio mantil.

Ali njegov dobar izgled je sada nebitan. Sada je samo prepreka koja nas sprečava da stignemo do kola i slobode. Koraci iza nas su usporili i znala sam da su nas goniooci stigli. Sa strane sam videla još pokreta, još njih kako se približavaju.

Bože. Poslali su gotovo deset čuvara da nas vrate. Ne mogu da verujem. Ni kraljica lično ne putuje s toliko čuvara.

Uplašena i ne vladajući sasvim sposobnošću zdravog rasuđivanja, instinktivno sam reagovala. Naslonila sam se na Lisu, držeći je iza sebe i dalje od čoveka koji je izgledao kao vođa.

„Ostavi je na miru“, zarežala sam. „Ne diraj je.“

Izraz lica mu je bio nedokučiv, ali ispružio je ruke u očigledno umirujućem pokretu, kao da sam besna životinja koju namerava da umiri.

„Neću da...“

Zakoračio je napred. Preblizu.

Napala sam ga ofanzivnim pokretom koji nisam koristila dve godine, otkako smo Lisa i ja pobegle. Pokret je bio glup, još jedna reakcija gonjena instinktom i strahom. A bilo je beznadežno. On je iskusni čuvar, a ne pripravnik koji nije završio obuku. Takođe nije slab i na ivici padanja u nesvest.

Brate, kako je brz. Zaboravila sam koliko čuvari mogu da budu brzi, kako umeju da se pokreću i napadaju poput kobri. Odgurnuo me je kao da je oterao muvu. Ruke su mu se zaletele u mene i poslale me unatrag. Mislim da nije nameravao da me udari tako snažno – verovatno je želeo samo da me odgurne od sebe – ali moj nedostatak koordinacije umanjio mi je sposobnost reagovanja. Nisam uspela da povratim ravnotežu i počela sam da padam na ivičnjak pod uvrnutim uglom i to pravo na kuk. Boleće. *Mnogo*.

Ali nije.

Podjednako brzo kao što me je odgurnuo, čovek me je uhvatio za ruku i zadržao me. Kada sam povratila ravnotežu, primetila sam da zuri u mene – ili, tačnije, u moj vrat. Još uvek dezorijentisana, nisam odmah shvatila. Onda sam polako podigla slobodnu ruku i nežno dodirnula ranu koju

mi je Lisa ranije napravila. Kada sam sklonila prste, ugledala sam lepljivu, tamnu krv na svojoj koži. Postiđeno sam zatresla glavom tako da mi je kosa pala oko lica. Bila je gusta i duga i potpuno mi je pokrila vrat. Upravo zbog toga sam je i pustila.

Njegove tamne oči zadržale su se još malo na pokrivenom ujedu a zatim su se srele s mojima. Prkosno sam mu uzvratila pogled i brzo se otrgla iz njegovog stiska. Pustio me je, mada sam znala da je mogao da me drži celu noć da je hteo. Boreći se protiv mučne vrtoglavice, ponovo sam uzmakla prema Lisi i pripremila se za nov napad. Odjednom me je uhvatila za ruku. „Rouz“, tiho je rekla. „Nemoj.“

Njene reči isprva nisu uticale na mene, ali umirujuće misli su postepeno počele da mi nadiru u glavu kroz našu sponu. To nije bila prisila – ne bi je upotrebila na meni – ali bilo je delotvorno, kao i činjenica da smo bile beznadežno brojčano nadjačane i deklasirane. Čak sam i ja znala da bi borba bila uzaludna. Napetost je popustila i klonula sam poražena.

Osetivši moju pomirenost, čovek je spokojnog lica istupio napred i okrenuo se prema Lisi. Naklonio se i pri tom je izgledao otmeno, što me je iznenadilo zbog njegove visine. „Ja sam Dmitrij Belikov“, rekao je s mekim ruskim naglaskom. „Došao sam da vas vratim u akademiju svetog Vladimira, princezo.“

DRUGO POGLAVLJE

BEZ OBZIRA NA SVOJU MRŽNJU, moram da priznam da je Dmitrij Beli-kojigod prilično pametan. Nakon što su nas odvezli do aerodroma i smestili u privatni avion koji pripada akademiji, bacio je pogled na nas dve kako šapućemo i naredio da nas razdvoje.

„Ne dajte im da razgovaraju“, upozorio je čuvara koji me je otrpatio do zadnjeg dela aviona. „Budu li i pet minuta zajedno, smisliće kako da pobegnu.“

Dobacila sam mu oholi pogled i odmarširala niz prolaz. Nema veze što smo zaista planirale beg.

Mi heroji – ili, tačnije, heroine baš i nismo mogle da se pohvalimo svojim sjajnim položajem, ali čim smo se obreli u vazduhu, naše mogućnosti za bekstvo su se dodatno smanjile. Čak i da se dogodi čudo i nekako uspem da sredim desetoro čuvara, ipak bismo se suočile s problemom izlaska iz aviona. Mislim da negde imaju padobrane, ali čak i kada bih uspela da se snađem s tim, što je malo verovatno, izgledi za preživljavanje bili bi mali jer bismo sigurno sletele negde u Stenovitim planinama.

Ne, nećemo izaći iz ovog aviona dok ne sleti u šumovitim predelima Montane. Moraću tada nešto da smislim, nešto što uključuje prolazak kroz magičnu zaštitu akademije i deset puta više čuvara. Da. Nema problema.

Iako je Lisa sedela napred s Rusom, njen strah je dopirao do mene i imala sam utisak kao da neko unutar moje glave udara čekićem. Moja briga za nju potisnula je bes. Ne mogu da je vratite *tamo*, ne na ono mesto. Zapitala sam se da li bi Dmitrij oklevao da može da oseti isto što i ja. Da zna ono što ja znam. Verovatno ne bi. Ne bi ga bilo briga.

Njena osećanja bila su toliko jaka da sam na trenutak bila dezorijentisana, sa snažnim osećajem da sam na njenom mestu – u njenoj *koži* čak. Ponekad se dogodi da me bez ikakvog upozorenja uvuče pravo u svoju glavu. Dmitrijeva visoka prilika sedela je pored mene i moja ruka – *njena* ruka – stezala je bocu s vodom. Nagnuvši se da dohvati nešto, otkrio je šest malih simbola koji su mu bili istetovirani na potiljku: *molnija* znaci. Izgledali su kao dve reckave pruge munje koje su se spajale da naprave simbol X. Jedan za svakog strigoja kog je ubio. Iznad njih se nalazila uvijena crta, slična zmiji, koja znači da je čuvar. Znak obećanja.

Zatreptala sam dok sam se borila protiv toga i vratila se u sopstvenu glavu, mršteći se. Mrzim kada se to dogodi. Jedna je stvar osećati Lisina osećanja ali obe smo mrzele kada joj uđem u glavu. Ona je to doživljavala kao narušavanje privatnosti, te joj uglavnom nisam govorila kada se dogodi. Nismo umele da vladamo time. To je bilo još jedno dejstvo sponse, koju nijedna od nas nije sasvim razumela. Postoje legende o psihičkoj povezanosti između čuvara i njihovih moroja, ali priče nikada nisu spomenule nešto nalik na ovo. Snalazile smo se kako smo umele.

Pri kraju leta, Dmitrij je došao do mesta na kojem sam sedela i zamenio mesta s čuvarom koji je motrio na mene. Namerno sam okrenula glavu i odsutno se zagledala kroz prozor.

Nekoliko minuta je prošlo u tišini. Konačno je progovorio. „Jesi li zaista htela sve da nas napadneš?“

Nisam odgovorila.

„To što si uradila... što je tako štitiš... bilo je veoma hrabro.“ Zastao je. „*Glupo*, ali ipak hrabro. Zašto si uopšte probala?“

Okrenula sam se prema njemu i sklonila kosu s lica kako bih mogla da ga pogledam pravo u oči. „Zato što sam njen čuvar.“ Ponovo sam se okrenula prema prozoru.

Još jedan trenutak prošao je u tišini. On je ustao i vratio se u prednji deo aviona.

Kada smo sleteli, Lisa i ja nismo imale izbora osim da dozvolimo komandosima da nas vrate u akademiju. Naš automobil se zaustavio na kapiji i vozač je razmenio nekoliko reči s čuvarima koji su potvrdili da nismo strigoji koji se spremaju za ubilačku orgiju. Minut je prošao pre nego što su nas propustili na kapiji akademije. Bio je sumrak – početak vampirskog dana – i internat je bio u senkama.

Pretpostavljala sam da verovatno izgleda isto, razvučen i gotički. Moroji strahovito drže do tradicije; kod njih se ništa ne menja. Ova škola nije stara poput onih u Evropi, ali je sagrađena u istom stilu. Zgrade su se odlikovale složenom, gotovo crkvenom arhitekturom s visokim krovovima i isklesanim kamenjem. Kapije od kovanog gvožđa su tu i tamo okruživale male vrtove i ulaze. Nakon što sam živela u internatu, sada sam shvatila koliko ovo mesto podseća na univerzitet umesto na tipičnu srednju školu.

Nalazili smo se u sporednom delu koji je podeljen na donje i gornje škole. Svaka je bila izgrađena oko velikog otvorenog

četvorougla ukrašenog kamenim putevima i ogromnim starim drvećem. Išli smo prema kvadratu gornje škole, gde su se zgrade akademije nalazile s jedne strane, a dampirske spavaonice i teretana s druge. Morojske spavaonice bile su s druge strane, a preko puta njih bile su administrativne zgrade koje su bile zadužene i za nižu školu. Mlađi učenici živeli su u prvom delu dalje na zapadu.

Oko svih delova internata nalazio se prostor, prostor i još prostora. Ipak smo bili u Montani, udaljeni kilometrima od bilo kog pravog grada. Vazduh je bio hladan i mirisao je na borovinu i vlažno trulo lišće. Gusta šuma oivičavala je rubove akademije i tokom dana je bilo moguće videti planine u daljini.

Dok smo prilazili glavnom delu gornje škole, odvojila sam se od svog čuvara i otrčala do Dmitrija.

„Hej, druže.“

Nastavio je da hoda i nije me ni pogledao. „Sad hoćeš da pričaš?“

„Je l' nas vodiš kod Kirove?“

„Direktorke Kirove“, ispravio me je. Lisa je stajala s njegove druge strane i dobacila mi je pogled koji je poručivao *Ne započinji*.

„Direktorka. Kako god. Ona je ipak matorka koja sebe smatra pravičnom, kuč...“

Reći su mi zastale kada su nas čuvari sproveli kroz vrata – pravo u trpezariju. Uzdahnula sam. Jesu li *zaista* toliko surovi? Mora da postoji bar još deset načina da nas odvedu u kabinet Kirove, a oni nas vode pravo kroz trpezariju.

U vreme doručka.

Čuvari pripravnici – dampiri poput mene – i moroji sedeli su zajedno, jeli i pričali, ozarenih lica zbog tračeva koji

trenutno zaokupljaju pažnju akademije. Kada smo ušli, glasni žagor je odmah utihnuo kao da je neko pritisnuo prekidač. Stotine pari očiju uperilo se u nas.

Uzvratila sam poglede bivših drugova iz razreda mangupskim kežom, pokušavajući da naslutim da li se nešto promenilo. Jok. Čini se da nije. Kamil Konta je još izgledala kao izveštačena, savršeno skockana kučka kakve sam je se sećala, i dalje je bila samoproglasheni vođa plemićke morojske ekipe na akademiji. Sa druge strane, Lisina smotana polurođaka Natalija gledala nas je razrogačenih očiju, nevina i naivna kao i uvek.

A s druge strane prostorije... pa, to je zanimljivo. Aron. Tužni, jadni Aron kome je srce nesumnjivo bilo slomljeno kada je Lisa otišla. Bio je sladak kao i uvek – možda čak i slađi – s onim istim zlatnim kovrdžama koje su se slagale s njenim. Pratio je svaki njen pokret. Da. Svakako je nije preboleo. Bilo je tužno, zaista, budući da Lisa nikada nije bila previše zagrejana za njega. Mislim da je bila s njim samo zato što se činilo da to svi očekuju.

Ali najzanimljivije mi je bilo to što je Aron očigledno našao način da ispuni vreme bez nje. Pored njega je sedela morojka koja ga je držala za ruku i izgledala kao da ima jedanaest godina ali mora da je bila starija, ukoliko u našem odsustvu nije postao pedofil. S bucmastim roze obrazima i plavim uvojcima, izgledala je kao porcelanska lutka. Veoma nervozna i zla porcelanska lutka. Čvrsto ga je stegla za ruku i ošinula Lisu pogledom ispunjenim takvom gorućom mržnjom da sam se zapanjila. Šta joj je, do đavola? Nisam je poznavala. Samo ljubomorna devojka, pretpostavila sam. I ja bih pobesnela da moj tip tako gleda drugu devojku.

Naš hod srama se srećom završio, iako ni naše novo okruženje – kabinet direktorke Kirove – nije bilo mnogo bolje. Stara veštica ostala je baš onakva kakvu sam je upamtila, špi-castog nosa i sede kose. Visoka i vitka, kao i većina moroja, uvek me je podsećala na lešinara. Dobro sam je poznavala jer sam provodila mnogo vremena u njenom kabinetu.

Većina naših pratilaca nas je ostavila kada smo Lisa i ja sele, te sam se manje osećala kao zatvorenik. Ostali su samo Alberta, predvodnica školskih čuvara, i Dmitrij. Zauzeli su mesta uza zid. Izgledali su stoički i zastrašujuće, baš kao što im opis posla i nalaže.

Kirova je zaustavila ljutit pogled na meni i otvorila usta da započne nesumnjivo užasnu kučkinsku tiradu. Dubok, nežan glas ju je zaustavio.

„Vasilisa.“

Trgla sam se, shvativši da je još neko u prostoriji. Nisam primetila. Nepažljivo za jednog čuvara, pa čak i pripravnika. Viktor Daškov je s mukom ustao sa stolice u uglu. *Princ* Viktor Daškov. Lisa je skočila, potrčala prema njemu i obavila mu ruke oko krhkog tela.

„Ujko“, prošaptala je. Zvučala je kao da je na ivici suza kada ga je stegla.

On se slabašno osmehnuo i nežno je potapšao po leđima. „Nemaš predstavu koliko mi je drago što vidim da si bezbedna, Vasilisa.“ Pogledao me je. „I tebe, Rouz.“

Klimnula sam glavom, pokušavajući da sakrijem koliko sam zaprepašćena. Bio je bolestan kada smo otišle, ali ovo – ovo je *užasno*. On je Natalijin otac, ima samo četrdesetak godina ali izgleda dvostruko starije. Bled. Osušen. Ruke mu drhte. Srce mi je prepuklo kada sam ga videla. Uz onoliko

groznih osoba na svetu, nije pošteno da takav čovek smrtno oboli i umre mlad umesto da postane kralj.

Iako joj zapravo nije bio ujak – moroji veoma slobodno koriste porodična imena, pogotovo plemići – Viktor je bio blizak prijatelj Lisine porodice i dao je sve od sebe da joj pomogne kada su joj roditelji poginuli. Volela sam ga. On je prva osoba ovde čijem sam se ponovnom viđenju obradovala.

Kirova im je dala nekoliko trenutaka i onda je ukočeno rekla Lisi da se vrati na mesto.

Vreme za predavanje.

Bilo je dobro – jedno od njenih boljih, što nešto znači. Kirova je majstor u tome. Kunem se da je samo zbog toga otišla u školsku administraciju, budući da je tek trebalo da vidim ikakav dokaz da zaista *voli* decu. Tirada je pokrila uobičajene teme: odgovornost, neodgovorno ponašanje, samoživost... Uh. Misli su odmah počele da mi lutaju i palo mi je na um da pobegnem kroz prozor njenog kabineta.

Ali onda je prešla na mene – pa, tada sam se ponovo uključila.

„Vi ste, gospođice Hatavej, prekršili najsvetije obećanje u našoj vrsti: obećanje čuvara da pazi na moroja. To je veliko poverenje. Poverenje koje ste prekršili time što ste sebično odveli princezu odavde. Strigoji bi jedva dočekali da dokrajče Dragomire, a *vi* ste im to umalo omogućili.“

„Rouz me nije otela“, progovorila je Lisa pre nego što sam stigla išta da kažem. Glas i lice bili su joj mirni bez obzira na njena uskomešana osećanja. „Ja sam htela da odem. Nemojte nju da krivite.“

Gospođica Kirova je coknula i nastavila da korača kabinetom, s prekrštenim rukama iza uzanih leđa.

„Gospođice Dragomir, što se mene tiče, vi ste mogli da osmislite ceo plan, ali je ipak *njena* odgovornost bila da se postara da ga ne sprovedete u delo. Da je obavila svoju dužnost, ona bi nekoga obavestila i potrudila se da budete bezbedni.“

Tada sam pukla.

„Obavila sam svoju dužnost!“, povikala sam i skočila sa stolice. Dmitrij i Alberta su se trgli, ali su me ostavili na miru budući da nisam pokušala nikoga da udarim. Još. „Postarala sam se da bude bezbedna! Postarala sam se da bude bezbedna kada niko od *vas*“ – napravila sam kružan pokret po prostoriji – „to nije mogao da uradi. Odvela sam je da je zaštitim. Uradila sam ono što sam morala. Vi to sigurno ne biste uradili.“

Osetila sam kroz našu sponu kako Lisa pokušava da mi pošalje umirujuće poruke, ponovo me terajući da ne popustim ljutnji. Prekasno.

Kirova je zurila u mene s bezizražajnim izrazom lica. „Gospođice Hatavej, oprostite ako ne vidim logiku u tome kako ste je zaštitili time što ste je odveli iz dobro čuvanog okruženja zaštićenog magijom. Ukoliko ne postoji nešto što nam niste rekle?“

Ujela sam se za usnu.

„Shvatam. Dobro, onda. Po mojoj proceni, jedini razlog što ste otišle – osim što je to za vas nesumnjivo bio izazov novine – bio je da izbegnete posledice one strahovite, destruktivne majstorije koju ste izveli neposredno pre nestanka.“

„Ne, to nije...“

„Što mi samo olakšava odluku. Kao moroj, princeza mora da ostane na akademiji zbog sopstvene bezbednosti, ali nemamo takve obaveze prema vama. Bićete poslani odavde što pre.“

Moja drskost je nestala. „Ja... šta?“

Lisa je stala pored mene. „Ne možete to da uradite! Ona je moj čuvar.“

„Ona nije ništa slično budući da čak nije ni čuvar. Ona je još pripravnik.“

„Ali moji roditelji...“

„Znam šta su vaši roditelji želeli, neka im je laka zemlja, ali prilike su se promenile. Gospođica Hatavej je zamenljiva. Ne zaslužuje da bude čuvar i otići će.“

Zagledala sam se u Kirovu. Nisam mogla da verujem u ono što čujem. „Gde ćete me poslati? Kod moje majke u Nepal? Je li ona uopšte znala da sam otišla? Ili možda kod *oca*?“

Oči joj se skupiše na poslednju reč. Kada sam ponovo progovorila, glas mi je bio toliko hladan da sam ga jedva prepoznala.

„Ili ćete pokušati da me pošaljete da budem krvna kurva. Ako to probate, nestaćemo do kraja dana.“

„Gospođice Hatavej“, prosiktala je, „preterali ste.“

„One imaju sponu.“ Dmitrijevi tihi glas s naglaskom prekinuo je tešku napetost i svi smo se okrenuli prema njemu. Mislim da je Kirova zaboravila da je on tu, ali ja nisam. Njegovo prisustvo bilo je suviše snažno da bi moglo da se zanemari. Još je stajao pored zida i izgledao poput nekog kaubojskog stražara u onom smešnom, dugom mantilu. Gledao je u mene, a ne u Lisu, i njegove tamne oči kao da su zurile kroz mene. „Rouz zna šta Vasilisa oseća. Zar ne?“

Bar sam imala zadovoljstvo da vidim kako je Kirova uhvaćena nespremna dok je gledala čas nas, čas Dmitrija. „Ne... to je nemoguće. To se nije dogodilo vekovima.“

„Očigledno je“, odgovorio je. „Posumnjao sam čim sam počeo da ih posmatram.“

Ni Lisa ni ja nismo odgovorile i odvrtila sam pogled od njegovog.

„To je dar“, promrmljao je Viktor iz ugla. „Retka i čude-sna stvar.“

„Najbolji čuvari su uvek imali tu sponu“, dodao je Dmitrij. „U pričama.“

Kirova je ponovo pobesnula. „Pričama starim više veko-va!“, uzvignula je. „Svakako ne predlažete da joj dozvolimo da ostane na akademiji posle svega što je uradila?“

Slegnuo je ramenima. „Možda je divlja i neuljudna, ali ako ima potencijala...“

„Divlja i neuljudna?“, prekinula sam ga. „Ko si ti uopšte, do đavola? Unajmljena pomoć?“

„Čuvar Belikov je sada princezin čuvar“, objasnila je Kirova. „Njen *dodeljeni* čuvar.“

„Unajmili ste jeftinu stranu radnu snagu da čuva Lisu?“

To je bilo prilično pakosno s moje strane – pogotovo pošto je većina moroja i njihovih čuvara bila ruskog ili rumunskog porekla – ali ta primedba mi se u to vreme činila pametnijom nego što jeste. A nisam ni imala pravo da to kažem. Možda sam odrasla u Americi, ali moji roditelji su stranci. Moja majka dampirka je Škotkinja – crvenokosa sa smešnim naglaskom – a rečeno mi je da je moj otac moroj Turčin. Ta genetska mešavina podarila mi je ten boje unutrašnjosti badema, velike krupne oči i toliko tamnosmeđu kosu da je najčešće izgledala crna. Volela sam da mislim o sebi kao o pustinjskoj princezi poluegzotičnih crta. Ne bi mi škodilo da sam nasledila crvenu boju kose, ali moramo se zadovoljiti onim što imamo.

Kirova je iznervirano podigla ruke i okrenula se prema njemu. „Vidite? Potpuno nedisciplinovana! Sve psihičke spon

sveta i *veoma* sirov potencijal ne mogu to da nadoknade. Gore je imati nedisciplinovanog čuvara nego biti bez njega.“

„Pa, naučite je disciplini. Predavanja su tek počela. Vratite je natrag i neka ponovo počne obuku.“

„Nemoguće. Biće beznađežno iza svojih vršnjaka.“

„Ne, neću“, pobunila sam se. Niko me nije slušao.

„Onda joj dodelite dopunske časove obuke“, rekao je.

Nastavili su dok smo gledali njihovu raspravu kao da je pingpong igra. Moj ponos je još bio povređen zbog lakoće kojom nas je Dmitrij prevario, ali palo mi je na um da bi mogao da mi pomogne da ostanem ovde s Lisom. Bolje da ostanem u ovoj paklenoj rupi s njom nego da budem daleko od nje. Kroz našu sponu osetila sam trunku nade u njoj.

„Ko će da radi prekovremeno?“, pitala je Kirova. „Vi?“

Dmitrij je naglo odustao. „Pa, to nije ono na šta sam...“

Kirova je zadovoljno prekrstila ruke. „Da, to sam i mislila.“

Očigledno pobeđen, namrštio se. Pogledao je Lisu i mene i zapitala sam se šta vidi. Dve jadne devojkice koje ga gledaju krupnim molećivim očima? Ili dve pobegulje koje su zbrisale iz dobro čuvane škole i potrošile polovinu Lisinog nasleđstva?

„Da“, konačno je rekao. „Mogu da budem Rouzin mentor. Pored njenih redovnih davaču joj i dopunske časove.“

„I šta onda?“, ljutito je odbrusila Kirova. „Da prođe nekažnjeno?“

„Nađite neki drugi način da je kaznite“, odgovorio je Dmitrij. „Broj čuvara je previše opao da bismo izgubili još jednog. Pogotovo devojkicu.“

Zadrhtala sam zbog onoga što nije izgovorio, podsetivši me na moju raniju primedbu o „krvnim kurvama“. Malo vampirskih devojkica danas odlazi u čuvaru.

Viktor je iznenada progovorio iz ugla. „Moram da se slo-
žim s čuvarom Belikovim. Bila bi šteta da oterate Rouz. Tra-
ćenje nadarenosti.“

Gospođica Kirova se zagledala kroz prozor. Bio je mrkli
mrak. S noćnim rasporedom akademije, *jutro* i *poslepodne* su
relativni izrazi. Pored toga, prozori su zamračeni kako unutra
ne bi prodiralo previše svetlosti.

Kada se ponovo okrenula, Lisa joj se zagledala u oči.
„Molim vas, gospođice Kirova. Dozvolite da Rouz ostane.“

O, Lisa, pomislila sam. *Budi oprezna*. Opasno je koristiti
prisilu na drugom moraju – pogotovo pred svedocima. Ali
Lisa je koristila samo delić, a bila nam je potrebna sva pomoć
koju smo mogle da dobijemo. Srećom, izgleda da niko nije
primetio šta se događa.

Ne znam da li je prisila nešto promenila, tek Kirova je
konačno uzdahnula.

„Ako će gospođica Hatavej da ostane, evo kako će biti.“
Okrenula se prema meni. „Vaš dalji ostanak na akademiji sve-
tog Vladimira isključivo je probni. Prekršite pravila *jednom*
i otići ćete. Prisustvoćete svim časovima i treninzima za
pripravnike vaših godina. Takođe ćete imati obuku s čuvarom
Belikovim u svakom slobodnom trenutku – pre *i* posle časo-
va. Osim toga, zabranjene su vam sve društvene aktivnosti,
osim obroka. Moraćete da budete u svojoj spavaonici. Ako
prekršite išta od toga, bićete poslani... odavde.“

Osorno sam se nasmejala. „Izuzeta od svih društvenih
aktivnosti? Pokušavate da nas razdvojite?“ Klimnula sam
glavom prema Lisi. „Bojite se da ćemo ponovo pobeći?“

„Preduzimam mere predostrožnosti. Kao što se sigurno
sećate, nikada niste bili propisno kažnjeni zbog uništavanja
školske imovine. Imate mnogo toga da nadoknadite.“ Njene

tanke usne spojile su se u ravnu crtu. „Ponuda je veoma veli-
kodušna. Mislim da ne bi trebalo to da ugrožavate svojim
stavom.“

Htela sam da kažem da to uopšte nije velikodušno, ali
onda sam uhvatila Dmitrijev pogled. Bilo je teško pročitati ga.
Možda mi je poručivao da ima poverenja u mene ili da sam
idiot ako nastavim da se suprotstavljam Kirovoj. Ne znam.

Drugi put tokom ovog sastanka, odvrtila sam pogled od
njegovog i zagledala se u pod, svesna Lise pored sebe i njenog
ohrabrenja koje je prolazilo kroz našu sponu. Konačno sam
odahnula i ponovo pogledala direktorku.

„U redu. Prihvatam.“